Leto III. Maj 1906. Štev. 5.

Marija, pomočnica kristjanov.

Nova ljubezen zasije v srcu, kadar se približa mesec Kraljice, Pomočnice kristjanov.

Pomočnica kristjanov! Koliko čudovitih dogodkov nam pripoveduje to sladko ime. Izrečem to ime in to ime me spomni premnogih milosti, katere je v vsakem stoletju prejemal svet od mogočne Kraljice. Pokličem ime Pomočnice, in spomin mi hiti v minulo stoletje, ko je don Bosko razširjal njeno češčenje. Prebiram milosti in velike čudeže, s katerimi je Marija pokazala ljubezen, in v tej knjigi najdem lepe strani, ki pripovedujejo velika čuda, katera je mogočna Kraljica delila po don Bosku in njegovi ustanovi. Pokličem ime Pomočnice, in srce se napolni s svetim zaupanjem, ki izvabi iz srca prosilen vzdih: »Prosi za nas, Pomočnica kristjanov!«

* * *

Čudovite dogodke prebiram v knjigi Pomočnice kristjanov. Zmagonosno nad krivoverci, s katerimi je satan skušal iz naročja katoliške cerkve iztrgati zveste sinove in omadeževati plašč te čudovite nazarejske matere, bolj močno od pekla mi pokaže ta knjiga Marijo Devico. Pogubni

Doceti in Ebioniti, Simon, Cerint, Saturnin, Basilid, Menander, Valentin, Marcijon, Novat, Arij, Pelagij, Nestorij, Evtih, Vigilacij in drugi so v prvih šestih stoletjih vznemirjali cerkev, toda Pomočnica kristjanov jih razprši in premaga s pomočjo zvestih služabnikov Klementa, Ignacija, Polikarpa, Ireneja, Antenagore, Tertulijana, Origena, Dionizija, Ciprijana, Gregorija, Teodora, Anastazija, Cirila, Ambroža, Krizostoma, Avguština, Maksima in Hilarija. Monoteliti, Hikonoklasti, Focijani, Valdesi, Albigesi, Beguini Beguardi od 7. do 14. stoletja nadaljujejo pogubonosno delo hudobnega duha, toda Marija jih razprši s pomočjo Fulgencija, Izidora, Germana, Metoda, Anzelma, Bernarda, Alberta Velikega, Bonaventure, zlasti pa s pomočjo hrabrih sinov sv. Domenika in sv. Frančiška. Da, Marija Devica jih razprši kakor urejena vojska, in slavno zmaga.

* * *

Medtem pa ni manjkalo krvavih bojev. In tu najdemo nove strani v knjigi Pomočnice kristjanov, nove dokaze njene moči. V prvih teh stoletjih je orožje tiranov kruto morilo hrabre kristjane: orožje tiranov se je utrudilo in kri mučenikov je opevala zmago Marije Device. Marija Devica je hrabrila kristjane in ti junaki so padali mrtvi, toda nezmagani, prepevajoč slavo Pomočnici kristjanov.

Toda kdo more prešteti velike zmage, katerih čast gre Mariji Devici? Goti so z orožjem in ognjem pretili Italiji, toda Marija se prikaže cesarju Justinijanu in mu ukaže: »Bojuj se in zmagaj!« Perzi si skušajo priboriti cesarski Carigrad, toda prikaže se zastava Marije Device in zmaga je dobljena. Sinovi pol lune zasedejo Carigrad, toda med ljudstvom se pokaže podoba Marije Device in Turki zmagani divje bežijo Zamorci skušajo posesti Špansko, toda Pelagij, Alfonz VIII. in Alfonz IX. jo rešijo pod zastavo nebeške Kraljice. Karl VIII. z Marijino pomočjo premaga Angleže, Janez Komenski zapodi iz Grškega divje Ruse, Bolgare in Scite, Simon Monfort z rožnim vencem v roki zmaga pri Muretu.

Toda še lepše strani najdemo v knjigi Marije Pomočnice. Selim II., turški paša, ki je želel najbolj veličastno svetišče, cerkev sv. Petra v Rimu, spremeniti v hlev za svoje konje, se gotov zmage napoti proti večnemu mestu. Papež Pij V. priporoči moliti, sv. Dominik vabi kristjane, naj kličejo na pomoč Marijo Devico. Enoglasni klic »Marija Pomagaj!« se razlega po Rimu. Ladije, na katerih vihra podoba Marije, se vzdignejo. Ladije trčijo: grozen boj , grozna moritev, morje pri Lepantu se spremeni v morje krvi. Papež napove zmago: povedala mu je Marija. — Klic zmage zadoni med vojaki.

Sto let potem Turki znova poskusijo. Že so se pokazali pred dunajsko mesto, toda Janez Sobieski, slavni junak krščanske Polonije, potem, ko je pred oltarjem Marije Device prosil za zmago, jim teče nasproti in slavno premaga. Klic zahvale je prihajal iz ust oproščenega ljudstva k nebeški Kraljici.

* * *

Da bi hoteli zbrati vse čudeže, katere najdemo v knjigi Pomočnice kristjanov, bi ne mogli skončati. Vsak čas v minulih stoletjih, kadar je sinovom svete cerkve pretila nevarnost, se je Marija pokazala Pomočnico kristjanov. In kaj je storila v zadnjih stoletjih? Tudi v zadnjih dveh stoletjih so se nadaljevali hudi boji, hujši od prejšnjih. Sinovi temesose trudili in se še trudijo, da bi izpodkopali mogočen temelj katoliške cerkve in jo s slabimi spisi in pogubnimi zmotami omadeževali in če bi jo mogli, docela razdrli. Ker se jim je zdelo pretežko upogniti stare, močne rastline, skušajo pohujšati nežne rastline slabotne mladine, gotovi, da bodo tako najlažje dosegli svoj zloben namen. Toda hvala Bogu; Marija Pomočnica je prišla na pomoč ubogi mladini in si napisala novo stran čudežnih del, stran, ki je popolnoma naša: stran salezijancev in salezijanskih sotrudnikov, stran, ki nas povzdigne in nam vabi iz srcev klic zahvale in prošnje: »Marija, Pomočnica kristjanov, prosi za nas!«

Vzgoja mladine je ono prekoristno delo, kjer se je v sedanjem in minulem stoletju nebeška Kraljica pokazala pomočnico kristjanov. V veliki ljubezni do ubogih zemljanov je med njimi izbrala vidno orodje, Janeza Boska, in ga pripravljala že takoj v mladosti za visoki poklic. Ona ga je potem vidno varovala, ko je ustanovljal salezijansko družbo, katere namen je vzgoja mladine. Ona je hotela, da ta njegov služabnik v blagor mladine po celem svetu ustanovi zabavišča, zavode, delavnice, sirotišnice, obrtne in poljedelske šole, da povsod ustanovi šole kot protistrup nekrščanskim učiteljem, ki skušajo preosnovati šolo in jo postaviti na temelj neverstva. Marija Pomočnica je hotela, da po vsem svetu razširi velike tiskarne in ž njimi tisoče in tisoče koristnih knjig. Hotela je tudi, da ustanovi družbo salezijanskih sotrudnikov, ki šteje okoli 500 tisoč delavnih udov, ki podpirajo koristno napravo in pomagajo vzgojevati mladino. Slednjič je hotela, da ustanovi velike misijone med nevernimi narodi in vodi duše iz naročja teme v naročje svetlobe in prave luči. Kako lepa stran Marijinih čudežev!

Velika stran Marijinih čudežev pa še ni prenapolnjena. Marija Devica je še pripravljena deliti milosti in jih bo tudi delila, ako si bodo salezijanci in salezijanski sotrudniki znali zaslužiti njeno podporo z zglednim obnašanjem, z gorečo delavnostjo in z nežno ljubeznijo do mogočne Device, Pomočnice Kristjanov.

V naravi.

I.

Nekega jutra sem se sprehajal po ozki stezici in videl sem grm, ves v cvetju in na grmu cvetico, na kateri je lesketala čista kaplja jutranje rose.

In sem vzdihnil:

Kaj je bolj čistega od rosne kaplje?

Sladek, tajnosten glas je zaklical:

Oči Marije, podobne nedolžnim očem golobice.

*

Nekega jutra sem videl razcvitajočo se vrtnico. Ni bila ne bela, ne rudeča, bilo je nekaj skupnega iz obeh teh barv, na kateri je mirno počivalo moje oko.

In jaz sem vzdihnil:

Kaj more biti lepšega od tvoje lepote?

In rahel, prijeten glas je odzval:

Nasmeh Marije, nebes kraljice.

*

Nekega jutra sem opazoval valček, ki je mirno igral na belem pesku. Ta valček je bil bolj prozoren, kot bister potok, in njegovo šumenje je razveseljevalo posluh.

In sem vprašal:

Kaj more biti bolj sladkega, kakor šumenje mirnega valčka?

In iz višave sem slišal odgovor:

Beseda Marije, bolj sladka kot med.

*

Nekega jutra sem videl nebo, modro, bolj čisto od stekla. Radostni nasmeh je razlivalo na polje. V zraku je krožil prijeten vonj in mi bodril prazno srce. — In sem vzdihnil.

Kaj naj želim v tej blaženi uri?

In mili glas je tajnostno zaklical:

Ljubezen Marije, Pomočnice kristjanov.

II.

Koliko hvale, o majniška Mati, koliko hvale Ti daje narava.

Slišal sem lilijo, ki je rekla cvetici: Lepota Njene duše je lepša od lepote naju obleke. —

In ti moja duša, in ti, misleč na Marijo, ali si govorila kakor ta cvetka?

*

Čul sem škrjančka, ko je krožil v zraku in opisoval lepoto žgolenja. In ta je rekel:

Njena beseda je bolj sladka, kakor nežni glasovi mojega petja.

In ti, o duša, misleč na Marijo, ali si govorila kakor skrjanček?

*

Poslušal sem vetrič, ko je govoril hrastu in mu objemal gladke liste. In ta je rekel:

Celo Njena graja skriva v sebi večjo sladkost, kakor rahlo moje šumenje krog tvojih peres.

In ti, moja duša, misleč na Marijo, ali si govorila kakor ta vetrič?

*

Slišal sem noč, ko je pozdravljala zvezdo. In rekla je zvezdi:

Njen pogled je zame milejši, kakor svetloba tvojih žarkov.

In ti, o duša, misleč na Marijo, ali si govorila, kakor ta noč?

*

O da! Da, o Marija, ljubljena mati! Da, o tebi sem govoril kakor cvetica, kakor škrjanček, kakor vetrič, kakor noč. Ti si skrivnostna roža, sedež lepote, posoda sladkosti, mila mati, mogočna pomočnica; — pomočnica moja,

Pomočnica kristjanov.

Življenje don Boska.

XVII.

Don Boskovo delovanje v spovednici. — Iz kavarne k spovedi. — Spoved na ulici. — Spoved na vozu.

Sv. Janez de Rossi je večkrat rekel: „Najkrajša pot v nebesa je pot spovednika.“ Dober spovednik je angel varuh, ki vodi duše in jih varuje, da ne zgrešijo poti zveličanja. Blagor mu, kdor je našel dobrega spovednika, on si je zagotovil večno življenje.

Ni se tedaj čuditi, da je don Bosko, vsikdar goreč za zveličanje duš, največje veselje našel v spovednici. Spovednica mu je bila kraj počitka in tolažbe. Po več ur je vsak dan spovedoval, včasih celo cel dan in celo noč. S pridigovanjem po raznih cerkvah, z veliko učenostjo in čudovito prijaznostjo, si je privabil cele množice ljudstva.

Od daleč in blizu so hiteli k don Bosku. „Večkrat sem pozno v noč“, tako pripoveduje duhovnik Dalmazzo, „videl osebe temnega obličja, ki so prišle k don Bosku, da se spovejo svojih pregreh. Vstopili so nemirni, največkrat brez upanja, da dobijo odvezo, in potem sem jih videl priti iz sobe božjega služabnika z veselim obličjem in potolaženim srcem.“

Ti obiski so provzročali v don Bosku veliko veselja. Da bi si grešnike bolj navezal, jih je spremil na ulico ter jih pred odhodom povabil, naj ga kmalu zopet obiščejo, kar so z veseljem obljubili in tudi storili.

Njegovo hrepenenje po zveličanju duš je odsevalo iz vsakega pogovora. Kadar je šel po mestu in je srečaval znance, jih je večkrat za trenutek ustavil, izgovoril par besedi, pred odhodom pa pustil kako besedo, koristno za dušo. Če je dvomil, da kdo ni opravil velikonočne spovedi, je neustrašeno vprašal: „Ali ste opravili velikonočno spoved? Kako se počuti vaša duša?“ Ta in tem podobna vprašanja so bila vedno v njegovih ustih, nele pri priprostih osebah, marveč tudi pri knezih, vojvodih, senatorjih in drugih plemenitih osebah. Znal pa je govoriti tako, da ni nikogar užalil, pač pa si je pridobil še večje spoštovanje.

Pri spovedovanju je rabil največjo previdnost. Na lep način je znal preiskati dušno stanje vsake osebe. S svojo ljubeznivostjo je razpoložil grešnika, da je brez težave odkril srčne boli in mu popolnoma odkril svoje srce.

Kadar je na cesti slišal delavce, da z nesramnimi besedami žalijo Boga, se jim je ljubeznivo približal ter jih kmalu prepričal, da so spoznali pregrešek. Znal jim je tako govoriti, da so se kesali svojih pregreh, in marsikomu se je pohotelo po spovedi.

Nekega jutra l. 1847. je don Bosko korakal blizu sedanjega kolodvora „Porta Nuova.“ Takrat je bil ta kraj še puščoben. Vračal se je iz župnije „Crocetta“. Tu sreča štiri mladeniče, osorne in divje. S hinavsko ljubeznivostjo se približajo don Bosku in ga nagovorijo: „Poslušajte gospod, ta pravi, da sem jaz kriv, povejte, kdo ima prav.“ Don Bosko se je ozrl. Prestrašil se je, ko je videl, da ni videti žive duše. S polnim zaupanjem v božjo pomoč se je priporočil Bogu, medtem so pa mladeniči silili v don Boska in mu stavili vprašanja, katerih umeti ni bilo moči.

Don Bosko je spoznal, da se hočejo šaliti. „Tu je treba zvijače“, je mislil sam pri sebi ter rekel: „Poslušajte, tu ne morem tako hitro odgovoriti, idimo v kavarno sv. Karla, tam vam bom natančno razjasnil.“ Don Bosko si je mislil: „Samo da stopim v Turin, potem sem gotov.“

„Plačate vi?“, vprašajo enoglasno.

„Gotovo“, odgovori don Bosko, „če vas povabim, bom tudi plačal.“

„Dobro, pa pojmo!“ In so se napotili proti kavarni. Prišedši pred cerkev sv. Karla, reče don Bosko: „Poslušajte, jaz sem obljubil, da plačam in bom tudi plačal; a jaz sem duhovnik, zato hočem plačati kakor duhovnik. Stopimo najprej za trenutek v cerkev in izmolimo Češčeno Marijo!“

„Aha, iščete izgovorov.“

„Nikakih izgovorov. Bom plačal, a poprej hočem, da izmolimo Češčeno Marijo.“

„Naj bo! Pa veste, samo eno.“

„Samo eno.“

In stopili so v cerkev ter izmolili Češčeno Marijo. Ko so odmolili, je don Bosko vstal in za njim tudi tovariši. „Tako, zdaj pojmo!“ In napotili so se proti kavarni. Tu je vsakdo dobil svojo kavo. Don Bosko je plačal in jih povabil na kozarec vina v svoje stanovanje.

Ljubitelji vina se niso pustili dolgo prositi. Kot najboljši prijatelji so spremljali don Boska po turinskem mestu in mu pripovedovali vsakdanje dogodke. Don Bosko jih je poslušal in se smejal, kar je vzbudilo še večjo živahnost.

Ko so bili doma in je vsakdo imel pred seboj kozarec vina in kos kruha, jih je don Bosko vprašal: „Zdaj ko smo prijatelji, povejte mi, ali ste opravili letošnjo spoved?“

Mladeniči se pogledajo in potem: „Če bi imeli duhovnika, kakor ste vi, bi že šli . . .“

„No, zdaj me imate.“

„Zdaj pa nismo pripravljeni.“

„Vas bom jaz pripravil.“ In je prijel bližjega za roko ter ga peljal v drugo sobo. „Ti poklekni semkaj, vi se pa medtem pripravite!“

Trije so se skesano spovedali, le četrti se ni upognil: izgovarjal se je, da se ne čuti. Predno so odšli, so obljubili, da se bodo še večkrat vrnili. —

Nekega večera, ko se je že mrak vlegel na zemljo, se je don Bosko po ulici „Castello“ vračal domov. Kar se mu približa nepoznan človek in

zahteva denar. Don Bosko ga ljubeznivo nagovori in kmalu sta bila najboljša prijatelja. Opisal mu je nasledke hudobnega življenja in ga tako ganil, da se je grešnik želel spovedati. Don Bosko ga je peljal za palačo „Madama“, kraj v onem času precej puščoben in malo razsvetljen. Tu je sedel na kamen in celo uro spovedoval grešnika, ki je klečal pred njim in prelival solze. Kanonik Borzarelli je ravno stopal mimo palače in opazil prizor. Tema mu je branila spoznati don Boska. Vprašal je nekatere osebe, ki so od daleč opazovale čuden prizor in te so mu povedale, da je don Bosko. Kanonik je čakal, da je don Bosko skončal. Ko se je grešnik oddaljil, se je približal don Bosku in ga spremil domov ter mu celo življenje ostal prijatelj in velik dobrotnik.

Ti prizori, katerih je don Boskovo življenje polno, nam kažejo, kako se je don Bosko trudil za zveličanje duš. Kamorkoli je šel, povsod je iskal grešnike. „Daj mi duše, drugo vzemi“, te besede sv. pisma so bile navodilo njegovega delovanja.

Kadar je potreboval voznika, da se je peljal v druge kraje, je navadno poiskal take, katere je poznal, da se malo zmenijo za svojo dušo; to pa zato, da jim je med potjo govoril o Bogu in o vrednosti človeške duše. Tuintam se je prigodilo, da je voznik zaklel. Don Bosko ga je šaljivo posvaril: „Kaj ste rekli?“ ga je vprašal. „Gotovo niste tega mislili. Saj se vam bere iz obraza, da ste poštenjak.“

„Imate prav“, je odgovoril voznik. „To je navada. Večkrat sem že skušal, da bi se odvadil, pa kar ne gre. Zlasti takrat, kadar so duhovniki, mi je žal, da mi uidejo take besede.“

„Potrudite se; boste videli, da se odvadite!“

„Prav res se hočem.“ Črez nekaj časa je zopet pozabil in vnovič zaklel. Don Bosko ga je pogledal. Ta pogled mu je oblil obraz z rudečico. Don Bosko se je tega poslužil, da je govoril o božji kazni in o potrebi poboljšanja.

Leta 1850. se je don Bosko nekega dne peljal v Carignano. Med drugim je vprašal voznika, če je že opravil velikonočno spoved.

„Še ne“, odgovori voznik, „je že dolgo, kar se nisem spovedal. Jaz bi se rad spovedal, če bi našel duhovnika, pri katerem sem bil zadnjič pri spovedi. Da bi ga mogel srečati!“

Voznik se je zadnjič spovedal pri don Bosku v turinski ječi, a on ga ni poznal, in tudi don Bosko se ni več spominjal.

„In kdo je bil tisti duhovnik“, ga nadalje vpraša don Bosko.

„Don Bosko“, odgovori voznik; „ne vem, če ga poznate“.

„Don Boska? O, dobro.“

„In kje je zdaj oni dobri gospod?“

„Tu zraven vas.“

„Torej, vi don Bosko?“

„Da, jaz sem.“

Voznik ga je pogledal, kakor bi se hotel natančno prepričati. Nato je ves zadovoljen vprašal: „Toda, kaj naj sedaj storim? Kako naj se zdaj spovem?“

„Kar tu pokleknite in se spovejte!“

Voznik je pokleknil tik don Boska in se medtem, ko je konj počasi stopal, skesano spovedal svojih grehov.

Vsako don Boskovo dejanje, vsaka njegova beseda je bila klic, ki je vabil duše k Bogu. (Dalje.)

Nekaj črtic o salezijanskih misijonih.

Salezijanski misijonarji v Quitu.

XV.

V palači Julija Garcie je bil poslanec Filomen Tello, velik prijatelj salezijancev. Dvakrat ali trikrat je obiskal salezijanske obrtne šole v Quitu, kjer je našel najboljši vtis.

Ko je Tello slišal, da je načelnik peljal misijonarje skozi gozd Paylon, postal je nevoljen. Začel je govoriti, hvaliti salezijance in jih tako čvrsto braniti, da so jih vsi pripoznali nedolžne. Načelnik, ki je v težavni poti dobro spoznal pohlevnost jetnikov, je pritrjeval dobremu Tellu ter pomiloval uboge jetnike.

Najbolj pa je upljivalo to govorjenje na generalovo hčerko. Žal ji je bilo, ko je zvedela, da je ravno njen oče tako zaslepljen, da je izgnal salezijance iz Quita. To ji je vzbujalo še večjo ljubezen do ubogih jetnikov. Večkrat je zapustila sobo in se približala oknu, odkoder je slišala govorjenje jetnikov, potem se je vesela vrnila in pripovedovala, kaj je vse slišala. »Take ljudi je treba peljati nazaj v Quito«, je slednjič vzdihnila. »O, bom jaz prosila svojega očeta; poznam njegovo srce, jaz vem, da je bil on zaslepljen ... jaz ga poznam in vem, da je dober.« Ginjena skoraj do solz jim je hotela preskrbeti kosilo.

»In zakaj ga ni preskrbela?« je vprašal predstojnik, ko mu je načelnik pripovedoval o dobri gospê.

»Ker ji soprog ni tega dovolil. Soprog se je bal, da boste odklonili. To bi bilo v sramoto plemeniti družini.«

»In vi niste ničesar rekli?«

»Seveda sem rekel, toda dobra gospa ni upala nasprotovati soprogovi volji. Povem vam pa, da je bila jako razburjena. »So mladi duhovniki«, je rekla, »in potrebujejo pomoči. Je treba materinega srca, da čuti ljubezen.«

»Kadar jo boste zopet videli, zahvalite se ji v našem imenu in ji rečite, da ne bomo pozabili za njo moliti. Bog naj poplača dobro željo!«

Dobri Tello se ni zadovoljil s samo besedo. Ginjen je šel domov, nabral je grozdja in ga poslal jetnikom.

Ko je generalova hčer slišala, da se duhovnik Santinelli ne počuti dobro, mu je poslala zdravila. »Če hči generala Franka ne more postreči s kosilom«, tako je naročila po svojem služabniku, »dovolite vsaj, da vam na drug način izkaže usmiljenje!«

Ko so misijonarji slišali krščansko besedo plemenite gospe, so hvalili Boga in občutili v srcu sladko tolažbo.

— Kdove? Morda jih bodo poslali v njih domovino.

— Reveži. Poglej, kako trpijo. In so zapustili domovino in prišli semkaj poučevat naše otroke.

— Imate prav. To je nehvaležnost.

Misijonarji so slišali vse te pogovore in šli so mirno, misleč na Jezusa, ki je nehvaležnost ljudstva poplačal s smrtjo. (Dalje.)

Indija.

Prihod sal. misijonarjev v Indijo.

Velečastiti gospod don Rua!

Tanjore, 15. jan. 1906.

Ne zadostuje, da bi Vam naznanil samo prihod, povedati moram, da smo bili sprejeti tako veličastno, da nikdo ni pričakoval. Bilo je včeraj, 14. januarja ob polu sedmih zvečer, ko smo se ustavili na postaji Tanjore. Tu nas je pričakoval č. g. župnik Coelha, katerega smo že poznali in nekatere mestne oblasti.

Kolodvor je bil poln ljudstva. Ljudstvo nas je z veseljem sprejelo. Vse je sililo proti nam, vsakdo je želel poljubiti obleko. Le s pomočjo vojakov, ki so delali prostor, nam je bilo mogoče priti dalje. Tudi na trgu je stalo več tisoč kristjanov, ki so prišli, da nas pozdravijo.

Župnik in jaz sva se vsedla v prvo kočijo, katero sta vlekla lepa črna konja. Sledilo je šest drugih kočij, v katerih so se peljali sobratje in mestne oblasti. Na znamenje godbe smo se začeli pomikati. Šli smo počasi. Ljudstvo nam je sledilo in pred nami poklekovalo. Ob cestah so vihrale zastave. Vstop v mesto je bil veličasten. Nismo šli naravnost v zavod; na željo ljudstva smo naredili velik ovinek. Po polurni vožnji, ko se je začelo mračiti, smo stopili vulico, umetno razsvetljeno. Kakor nebo posejano z zvezdami, tako se je vse bliščalo. Kaka slavnost!

Najbolj zadovoljni so pa bili otroci. Na stotine jih je bilo na ulicah. Smehljali so se, poklekovali in povzdigovali roke, hoteč pokazati svoje veselje.

Slednjič smo prišli do zavoda. Tu je bila pripravljena in okusno okrašena velika sobana. Tu je svirala godba, tu so prepevali dečki v indijanskem jeziku. Okoli vratú so nam obesili svetle verižice. Darovali so nam šopke svežih cvetic in nas pozdravljali zdaj v indijanskem, zdaj zopet v angleškem jeziku. Jaz sem se zahvalil francoski, toda vsi me niso umeli, vendar so pazljivo poslušali. Gospod župnik je tolmačil moje besede, katere je večkrat pretrgalo živahno odobravanje. Naposled sem dal blagoslov Marije Pomočnice.

Sprejema so se udeležili kristjani iz mesta, katerih je okoli 12 tisoč. Ti jako ljubijo svojo vero. Pobožno zbrani klečijo pri božji službi. Več sto jih pride vsako jutro v cerkev.

V Tanjore je tudi mnogo paganov. Štejejo jih nad 60 tisoč. Pri vsakem koraku opaziš malikovalnice, stare paganske spomenike, in na mnogih krajih, zlasti zunaj mesta, je mnogo božanstev v obliki konj, slonov, volov itd. Tu vidiš vse živali, katere opaziš v stvarstvu in še mnogo drugih.

Evropejcev je malo. Tanjore je lepo mesto. Zrak je dober. Podnebje, dasiravno vroče, je vendar zdravo. Mi se počutimo dobro, četudi se potimo od jutra do večera. Noči so precej hladne.

Doslej imamo le šest dečkov, toda kmalu jih bomo sprejeli, kolikor nam jih bo le mogoče.

Molite za nas, častiti oče, in nas priporočite tudi drugim, da bomo mogli ustreči želji in pričakovanju kristjanov, ter spreobrniti mnogo paganov. Zato blagoslovite vse, zlasti udanega v presl. Srcu.

Duh. J. Tomatis.

Prva salezijanska konferenca v Indiji. — Delovanje misijonarjev.

Tanjore, 6. febr. 1906.

Velečastiti gospod don Rua.

Z veseljem naznanjam, da smo v nedeljo (4. febr.) imeli prvo konferenco salezijanskim sotrudnikom v Indiji.

Navdušen od slovesnega sprejema dobrih katoličanov in od naklonjenosti, katero nam kažejo takoj v početku, se nam je zdelo umestno razjasniti družbo sal. sotrudnikov. Prosili smo g. župnika, naj naznani konferenco, kar je z veseljem storil. Govoril je o don Bosku, o salezijancih in sal. sotrudnikih, ter povabil vse tiste, ki želijo imeti bolj natančna poročila, k posebni konferenci v šolsko sobo. Zbralo se je kakih 40 oseb, večina gospodarjev. Navzočih ni bilo nikakih žena, ker skrb žena v teh krajih je jedino le hiša.

Po kratkem branju je č. g. župnik A. Coelho, velik salezijanski prijatelj, govoril v indijanskem jeziku. Razlagal je, kako je vsak kristjan dolžan delovati za blagor bližnjega, zlasti v takih krajih, kakor Tanjore, kjer prevlada paganstvo, kjer je izmed 75 tisoč paganov komaj deseti del katoličanov. Govoril je o namenu salezijancev in sal. sotrudnikov in o koristi te družbe v mestu Tanjore. Slednjič je povabil vse, naj se vpišejo v družbo sal. sotrudnikov in naj se zvesto ravnajo po pravilih te družbe, zlasti kar se tiče poučevanja nevednih, da s svojim delovanjem pripeljejo obilo paganov k svetlobi sv. vere.

Po konferenci so se vpisali tisti, ki so želeli stopiti v družbo sotrudnikov, in tu Vam pošljem 40 prvih indijanskih sotrudnikov s polnim zaupanjem, da se bo število čedalje bolj množilo. . .

Hvala Bogu, mi se dobro počutimo. Dela ne manjka. Živimo sredi paganov. Povsod vidimo malikovalnice in nekatere izmed njih so prave monumentalne stavbe. Štiri so jako velike in mnogo obiskovane. V vsaki ulici vidimo malike raznih oblik: nekateri so prave pošasti, in vendar jih časti toliko nesrečnih. Molite in priporočite moliti za spreobrnenje teh paganov!

Mi se zdaj pridno učimo indijanščine. Razun sirotišnice smo sprejeli vodstvo župnijske šole, katero obiskuje 130 dečkov. Vsak dan po šoli gredo vsi dečki v cerkev obiskat Jezusa v presv. Zakramentu. Petintrideset učencev je paganov.

Naša sirotišnica šteje 30 dečkov. V kratkem jih sprejmemo večje število. Vsak dan prihajajo prošnje za sprejem. Tu večina vlada veliko uboštvo; zemlja je jako suha in če ne dežuje, ne pridelajo riža in tedaj razsaja velika lakota. Sirotišnica je neobhodno potrebna.

Imamo tudi nedeljsko zabavišče, katero obiskujejo vsi šolski učenci. Zjutraj pridejo k sv. maši, potem se zabavajo celo jutro. Popoldne po rikreaciji imajo pouk v krščanskem nauku: poučujejo novi sotrudniki in bolj odraščeni dečki; potem gredo v cerkev, kjer se jim podeli blagoslov z Najsvetejšim. Splošno so dečki priljudni in jako ubogljivi.

Škof iz Meliapora nam želi izročiti šolo katehetov, namreč onih dobrih kristjanov, katere po dveletnem pripravljanju v posebnih šolah, pošlje župnikom in misijonarjem v pomoč. Ti pomočniki so neobhodno potrebni; poučujejo katekizem, pomagajo pri božji službi, vodijo molitve itd. itd.

Odprli smo tudi prve obrtne šole. Upamo, da bodo dobro napredovale.

K sklepu se Vam priporočim v molitev, kakor tudi sobrate in novi misijon. Blagoslovite nas, zlasti

udanega v J. Srcu.
Duh. J. Tomatis.

Iz Patagonije.

(Pismo sal. misijonarja P. M. Rossi ja.)

Dawson, 25. dec. 1905.

Ljubljeni oče!

Proti koncu meseca avgusta sem v družbi sobrata Faustina in nekaterih novih kristijanov potoval na veliki otok Ognjene zemlje. Šli smo iskat divjakov. Potovali smo na ladiji.

Potovanje prvega dne je bilo še dosti srečno. Bližajoč se obali, smo opazili dim, ki se je vzdigoval v zrak, znamenje, da ondi biva živo bitje. Takoj smo se obrnili proti oni točki in tako smo takoj prvi dan našli dva divjaka z malim malo mesecev starim otrokom, ki sta pozneje z nekaterimi drugimi prišla za nami v misijon.

Ladijo smo pustili v varnem kraju ob obrežju, mi smo se pa oddaljili kakih 100 m, da prenočimo v gozdu.

Drugi dan zgodaj v jutru sem šel v družbi najstarejših kristijanov Krištofa in Elizeja na kraj imenovan „Rio Grande“. Početkom nismo videli drugega, kot zapuščene toldos (koče), šele čez dolgo smo opazili, da se v daljavi nekaj premika Elizej je zagotovil, da so ondi ljudje in ni se motil. Bilo je osem oseb: trije divjaki z ženami in dva otroka. Šli so z nami, in mi videč, da so lačni, smo jim dali, kar smo imeli.

Medtem ko sem jaz hodil po Ognjeni zemlji in iskal divjakov, je sobrat Faustin na vrhuncu visoke gore blizu morja postavil visoko znamenje, vanj pa pribil podobo Jezusovega Srca. Je res umestno, da se na krajih, kjer se je začelo razširjati presladko Ime, vzdigajo spomeniki na čast presvetemu Srcu.

Osmi dan potovanja nam je docela zmanjkalo živil. V skrajni stiski je Elizej z bistrim očesom daleč ob morju opazil dva morska medveda. Pri-

pravili smo puške ter se počasi in previdno približali, toda zadeli ju nismo dobro: vrgla sta se v morje in nismo ju več videli. Stvar je postajala čedalje bolj resna. Bili smo vsaj 90 km daleč od ljudij, ki bi nam mogli postreči z živežem, in tu ni nikakih železnic. Kljub temu smo bili vendar veseli. Priporočili smo se božji Previdnosti in vrgli v morje mrežo. V malo minutah se je z začudenjem vseh napolnila mreža, in bilo je treba ravnati previdno, da se nam ni raztrgala, ko smo jo vlekli iz vode na suho. Bilo je 120 velikih rib, ki so nam zadostovale za ves čas potovanja. Videč toliko množino rib, smo vnovič vrgli mrežo toda zastonj. Previdnost nam je že preskrbela potrebno za pot; ni jedna se ni več vjela.

Veseli bogatega lova smo se vsedli zopet na ladijo in se napotili proti prekopu sv. Gabriela. Ko smo že prevozili 10 km, daleč na morju, se nepričakovano vzdigne močen veter, kateremu je sledila huda nevihta. Kdor se je vozil po teh krajih, le temu so znane nevihte, katere znajo vzbuditi nestanovitni vetrovi Ognjenozemskega morja. Gosta megla in debeli oblaki so zakrili nebo; postala je tema podobna noči. Uboga divjakinja, pokrita s kožo divje živali, z malim otrokom na hrbtu, se je strahopetno ozirala v peneče valove in jokala. Ozrl sem se okrog; bilo nas je enajst. Nekateri so se tresli od nog do glave, drugi so se molče pogledovali. Zgubili smo vsako upanje, da še kedaj vidimo suho zemljo. Stari divjak Adam se je spomnil nekdanjih praznover in z znamenji, s petjem in dolgimi vzdihi je resno rotil divje valove. O drugih prilikah bi se smejali, a takrat ni bilo časa. Opomnil sem ga, naj se umiri, a on ni hotel ničesar umeti. Videč, da le nadaljuje, sem vzel molek in mu ga obesil okrog vratu. Vse zaupanje smo stavili v Marijo Pomočnico: s solzami v očeh smo začeli goreče moliti. Zmaga je bila v Marijinih rokah. Pretilni valovi skušajo napeti zadnje moči: začeli so še močneje šumeti, tako strašno, da smo prestrašeni glasno zdihovali: „Marija, pomočnica kristjanov, prosi za nas!“ Pri tem klicu z začudenjem vseh utihne veter, valovi se umire in po triurni vožnji smo srečno prišli do suhe zemlje. „Ave Maria“ in „Te Deum laudamus“ je v zahvalo za čudovito rešitev zadonelo iz ust, ko smo stopili na suho obrežje.

— — — — — — — — —

Blagoslovite me in z menoj vse prebivalce teh skrajnih pokrajin!

Udani v presl. Jez. Srcu
P. M. Rossi, sal. misijonar.

Potovanje sal. misijonarjev na Kitajsko.

(Pismo sal. misijonarja Al. Versiglie.)

Velečastiti gospod don Rua!

Na parniku 18. jan. 1906.

Hitro pišem par besedi, da jih odpošljem, ko pridem v Neapelj, namreč jutri dopoldne okoli desetih.

Že včeraj zvečer smo se naselili na parniku. Danes zjutraj smo maševali v cerkvi sv. Janeza di Pré. Ko smo se vrnili na parnik, nas je prišel pozdravit č. g. Albera v spremstvu sobratov, sorodnikov in prijateljev.

Parnik se je začel pomikati okoli desetih, in tako so se za celo uro podaljšali trenutki, katere si je lažje misliti, kakor opisati. Bog naj povrne dobremu predstojniku!

Manjkalo je le malo minut do desetih, ko smo se začeli pomikati. Ne bom opisoval vihranja robcev, s katerimi so nas pozdravljali, dokler se parnik ni popolnoma skril. Še tedaj, ko nismo mogli več razločevati oseb, je zadostovalo, da je kdo vzdignil robec, in že so se na drugi strani odzvali pozdravu . . .

Popotujemo že skoraj deset ur in kako dobro. Zdi se, kakor bi ne bili na morju. Če tako nadaljuje, ne moremo drugega, kot zahvaliti se Bogu in previdnosti svojih predstojnikov, da so izbrali parnik, kateremu veter in valovi ničesar ne morejo. Veter sicer piha in nam brani stati na krovu, toda parnik reže mirno.

Sobratje se dobro počutijo. Gospod Fergani, ki je obljubil, da bo pisal dnevnik, se večkrat vsede h klavirju in zabava popotnike.

Skončam, da bom lahko oddal v Neapolu. Vi nas pa medtem zopet blagoslovite.

P. Said, 23. jan. 1906.

V bližini pristanišča Said zopet vzamem v roke pero, da Vam pošljem nekaj novic. Novice so dobre. Tuintam smo čutili opomine morske bolezni, a zdaj je zopet vse končano. Doslej smo lahko maševali vsi vsak dan in brez vsake težave.

V nedeljo 21. t. m. smo z dovoljenjem ladijevodje opravili za malo število katoličanov, ki so bili na parniku, službo božjo javno; pravim za m a l o š t e v i l o, ker jih je bilo le sedem gospodov in dve gospe. Vsi drugi so se udeležili protestantskega opravila.

Sredi protestantov, večina Nemcev (le dva znata francoski), ne moremo izvrševati duhovske službe in nam je žal, da ne moremo posnemati onih sobratov, ki so prvi potovali v Ameriko.

Četudi protestanti, vendar se kažejo jako uljudne. Z nekaterimi popotniki govorim angleško. Bili so zadovoljni, ko so čuli, da gremo na Kitajsko, da ondi odpremo obrtne šole, in so nam voščili najboljši vspeh . . .

Aden, 27. jan. 1906.

Naznanili so nam, da bomo ob dveh popoldne v Adenu, zato se pripravljam, da Vam zopet pošljem kako novico. Istočasno boste dobili prvi del našega dnevnika, katerega je pisal gospod Fergnani.

Gospod Olive se neprenehoma uči portugalščine. Tudi drugi se pridno učé.

In kaj bomo mogli storiti za praznik sv. Frančiška Saleškega? Sredi valov jako malo. Potrudili se bomo, da bolj goreče opravimo dnevne pobožnosti. Če bo pa mogoče, se bomo trudili, storiti kaj več . . .

Če bi to pismo prišlo pravočasno, želimo voščiti vesel imendan gospodu Cerutiju. Zagotovimo mu, da se ga bomo spominjali pri sv. maši.

katero smo doslej vsak dan opravili in to iz uljudnosti ladijevodje. Ta družba zasluži največjo pohvalo.

Skončam s prošnjo, da izročite naše poklone vsem predstojnikom. Za vse v presladkem srcu udani Duh. Alojz Versiglia.

Življenje Savia Dominika,

gojenca salezijanskega zavoda v Turinu,

(Laški spisal don Bosko, ustanovnik salezijanske družbe.)

IV.

Dominik ima daleč v šolo. — Spodbudljiv dogodek. — Moder odgovor.

Ko je Domenik skončal začetno šolo, bi moral nadaljevati svoje učenje, toda njegovi stariši so bili revni in niso mogli zanj plačevati. „Če bi bil ptiček“, je rekel včasi Dominik, „hotel bi zjutraj in popoldne sfrčati v Castelnuovo in tako nadaljevati svoje učenje.“

Castelnuovo je oddaljeno dobro uro od Murialda. Pridni Dominik se ni prestrašil dolge poti in to tem manj, ker je opazil, da stariši želijo, da bi nadaljeval učenje. Začel je hoditi zopet v šolo. Ni treba pripovedovati, da je Dominik na dolgi poti marsikaj pretrpel.

Nekega dne ga opazi na potu starikasta oseba. Ob dveh popoldne, ko je solnce najbolj pripekalo, ga je videla iti samega v šolo. Kakor bi ga hotela osrčiti, se mu približa in vpraša:

„Ubožček, ali se nič ne bojiš, ko hodiš sam po tej poti?“

— „Nisem sam“, odgovori Domenik, „angel varuh me spremlja po vseh stopinjah.“

— „Pa vendar ti mora biti težavna v taki vročini.“

— „Kadar se dela za Gospoda, ki dobro plačuje, ni nič utrudljivega.“

— „Kdo pa je ta Gospod?“

— „Bog, ki plača vsak kozarec mrzle vode, ki se dà iz ljubezni do njega.“

Oseba je pripovedovala pogovor nekaterim osebam in slednjič pristavila: „Tako majhen in s tako visokimi mislimi bo lep vzgled vsakemu stanu, katerega si bo on izvolil.“

V šolo in iz šole grede bil je Domenik vedno v nevarnosti za svojo dušo in to radi par zanikrnih dečkov, s katerimi je skupaj hodil v šolo.

Večina otrok se v vročih poletnih dnevih rada koplje. Mnogo je takih, ki se kar nič ne sramujejo. Nevarnost je večkrat zelo velika. Večkrat se zgodi, da ta ali oni, kopaje se, vtoni. Toda še veliko večja nevarnost pa je za dušo. Premnogo mladeničev zastonj in prepozno žaluje, ker so v mladih

letih zgubili nedolžnost. In vzrok tej velikanski zgubi je večkrat kopanje v nevarnih krajih.

Tudi nekateri Dominikovi sošolci so imeli to grdo navado. In ni jim bilo zadosti, da so sami hodili v nevarne kraje; vabili so tudi Dominika in ga nekoč res izvabili.

Ko so ga stariši okregali in mu dokazali veliko nevarnost, bil je silno žalosten in je z obljubami sklenil, da ne bode več storil. Še pozneje je večkrat obžaloval in objokoval dušno in telesno nevarnost, ki mu je takrat pretila.

Nekoč sta hudobna mladeniča malega Dominika zopet vabila. „Ali greš z nama?“ sta ga vprašala.

„Kam?“ zavrne Dominik.

„Plavat“.

„Ne grem“, odgovori Dominik, „ne znam plavati in morda bi utonil.

„Idi, boš videl kako je prijetno. Če greš v vodo, ti ne bo več vroče. Kopanje je zdravo. . .“

— „Se bojim, da utonem.“

— „Ne boš utonil. Midva te bova učila. Videl boš, kako midva delava in boš ti ravno tako storil. Boš videl, kakor ribe bomo plavali in skakali v vodo.“

— „Pa ni greh tje hoditi?“

— „Nič, saj vsi hodijo.“

— „Četudi, iz tega ne sledi, da ni greh.“

— „Če ne maraš iti v vodo, boš pa druge gledal.“

— „Predno vaju ubogam, moram prositi mater. Če mi mati dovoli, bom šel, če ne, pa ne.“

— „Tiho bodi! Ne povej tega materi! Če poveš, te gotovo ne bodo pustili in še našim starišem bodo povedali.“

— „Če mi mati ne dovolijo, potem je jasno, da ne smem iti, da je greh. Potem res ne grem. Ako pa hočeta, vama odkritosrčno povem, da sem bil enkrat goljufan, zato ne grem nikdar več tje. V takih krajih tiči nevarnost. Ali si v nevarnosti, da utoneš, ali pa Boga žališ. Ne govorita mi več od plavanja, ker to je zoper voljo starišev Kar je pa zoper voljo starišev, tega ne smemo storiti. Bog kaznuje otroke, ki delajo zoper voljo svojih starišev.“

Tako modro je odgovoril Dominik. S tem se je pa rešil velike nevarnosti, katera mu je pretila uničiti najdražji zaklad, namreč nedolžnost. In kako velika bi bila ta nesreča! Kako žalostni nasledki bi bili za našega Dominika, ki je bil čist in nedolžen, kakor lilija. (Dalje.)